

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

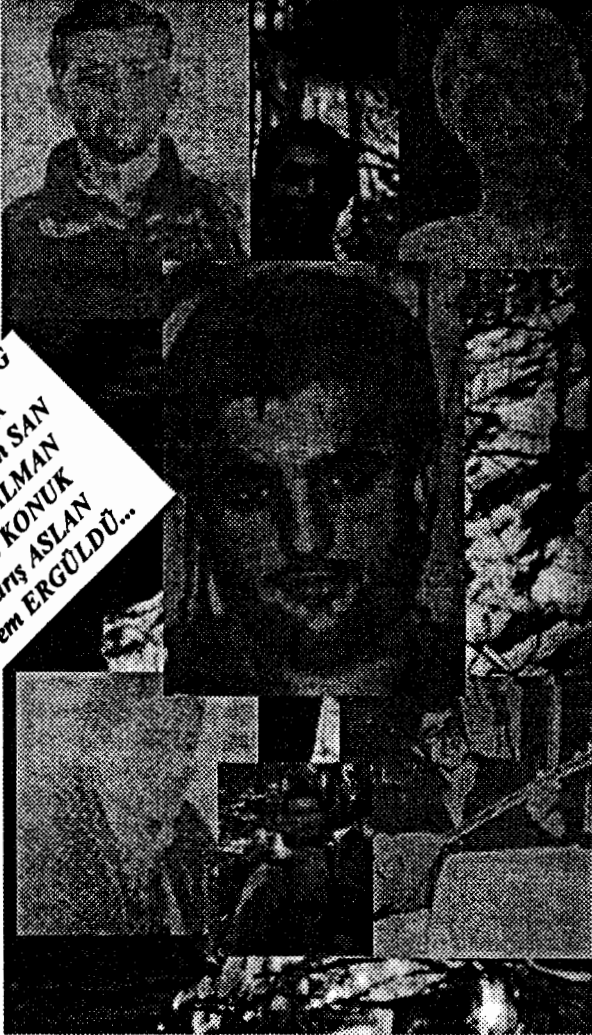

İşçi Köylü Kurtuluşu

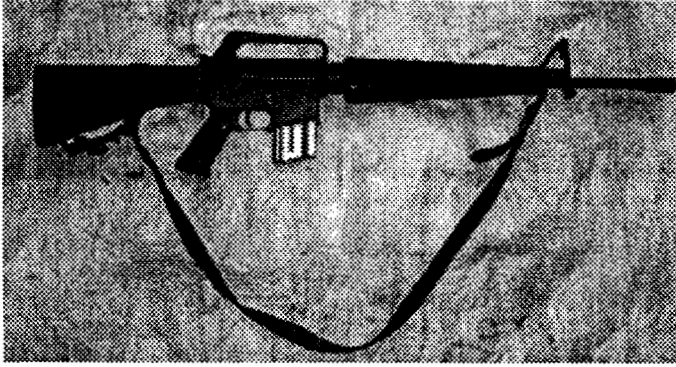
TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

Kasım-Aralık 1999 Sayı:131

Mehmet DEMİRDAĞ
Ümit DİNLER
Duran ÇAĞLAYAN SAIN
Dilek KONUK
Barış ASLAN
Cem ERGÜLDÜ...

YOKOLMADIK, YOK EDECEĞİZ!
VURULMADIK, BOY VERECEĞİZ! AYAKTAYIZ, HEP
BERABER, HEPİNİZLE İKTİDARA YÜRÜYECEĞİZ!
TOHUM OLDUK, SİZLERLE SÜRECEĞİZ!

M-16 PİYADE TÜFEĞİ

NATO yapımı, ferdi, hafif otomatik bir silahtır.

a- M-16 A-2 711 RIFLE

Özellikleri:

Çapı	: 5.56 mm
Ağırlığı	: 3390 gr (şarjörsüz)
Tesirli menzili	: 800 m
Azami menzili	: 2600 m
İlk hızı	: 948 m/sn
Şarjör kapasitesi	: 20'lik ve 30'luk şarjör kullanılabilir
Atış sürati	: 600-900 adet
Çalışma şekli	: Otomatik ve yarı otomatik.

b- M-16 A-2 723 KARABILI

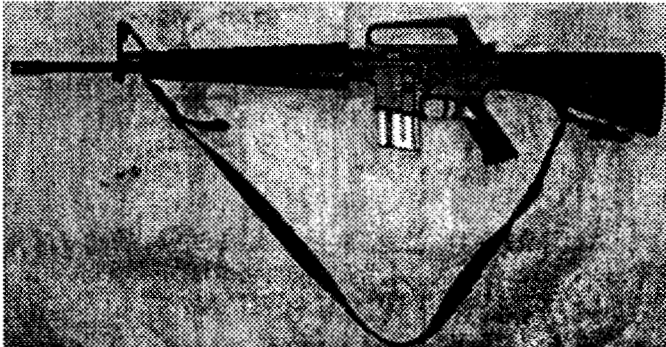
Özellikleri:

Çapı	: 5.56 mm
Ağırlığı	: 2660 gr (şarjörsüz)
Tesirli menzili	: 800 m
İlk hızı	: 875 m/sn
Atış sürati	: 600-900 adet
Çalışma şekli	: Otomatik ve yarı otomatik.

c- M-16 A-2 733 KOMANDO

Özellikleri:

Çapı	: 5.56 mm
Ağırlığı	: 2590 gr (şarjörsüz)
Tesirli menzili	: 800 m
Azami menzili	: 2600 m
İlk hızı	: 796 m/sn
Atış sürati	: 600-900 adet
Çalışma şekli	: Otomatik ve yarı otomatik.

GÜCÜMÜZ, UMUTLARIMIZ, ÖZLEM- RİMİZ VE ÖZGÜR GELECEĞİMİZ KENDİ KOLLARIMIZDADIR!

TC. devletin kuruluşundan bu yana, sü-
rekli geçmişi unutturulmaya, dolayısıyla da ge-
leceği karartılmaya çalışılan Türkiye halkları,
bugün de tüm yoksulluğuna ve acılarına rağ-
men, yaşadıklarından koparılmaya ve kendisine
dayatılanları kabul etmeye zorlanıyor. Halkların
yaşadıklarından dolayı duyduğu öfke bilenme-
ye, bunların bilince dönüşmesi engellenmeye ve
mücadele gücü kırılmaya çalışılıyor. Halkların
tek kurtuluşunun güçlüden yana tavır almak ol-
duğu, bütün sorunların çözümünün ezilenlerin
değil de ezenlerin elinde olduğu gösterilmeye
çalışılıyor.

Ülkemizde, tam da halkların acılarla bo-
ğuştığı, yaşamla ölüm arasında gidip geldiği,
en yakınlarını kaybettiği, açlıkla burun buruna
kaldığı bir dönemde de devlet bütün araçlarıyla
halkı dizginleme yöntemlerini geliştirmeye de-
vam etmekte. Ölümlemlerle, yıkımlarla burun buru-
na kalan bir halkın öfkeleri dindirilmeye, buna
bile umutsuzca yaklaşmaması öğütlenmeye,
halkın yaşadıklarının bilince dönüşmesine set
çekilmeye çalışılmakta. Bunca yaşananlar karşı-
sında insana verdiği değeri, insanlığın acılarıyla
bütünleşme niteliğini gizleyemeyen devlet, hal-
kı yalnız bırakmakla kalmayıp, bu yaşadıklarına
iyimser bir gözle bakmasını öğütleyip durmakta.
Ve adeta "Allah'tan gelene kul ne yapsın" man-
tığını halka kabul ettirmeye çalışmakta.

Tam da böyle bir dönemde ülkemizde ger-
çekleştirilen AGİT zirvesi, egemenlerin insanlı-
ğa ne kadar önem verdiğinin, insanlığın gelece-
ği üzerine nasıl planlar kurduğunun apaçık bir
göstergesi oldu. Bu zirveyle birlikte Türkiye'nin
dünya üzerinde ne kadar önemli bir ülke olduğu
ve artık ekonomik olarak daha da refaha kavuşa-
cağı vurgulanırken, küçücük çocuklar yağmur
çamur altında ölüme terk edilmiş ortada du-
ruyordu. Demirel tarafından artık yeni bir döneme
girildiği ve milletimizin önce kendisine sonra da
devlete güven duyması gerektiği, milli birliğe
ihtiyaç olduğu söylenirken, halk bir çadır alabil-

mek için dahi mücadele veriyordu. Halkları ili-
ğine kadar sömüren ABD başkanı Clinton insan
hakları konusunda ilerlememiz gerektiğini, yok-
sullukların kalkacağını, çocukların yüzünün ar-
tık güleceğini söylerken ve Demirel münferit ol-
aylar dışında insan hakları ihlalinin olmadığını
vurgularken, daha yeni yaşanan Ulucanlar ceza-
evi katliamı, liselilere yapılan işkenceler unuttu-
rulmaya çalışılıyordu. Rusya'nın Çeçenlere
yaptığı baskı kınanırken, Türkiye'de Kürtlere
yönelik baskının, katliamın sözü dahi edilmiyor-
du. İmzalanan Bakü-Ceyhan boru hattına övgü-
ler yağdırılıp, Türkiye'ye kazandıracakları akta-
rılırken; bu hattın yapımının neredeyse 10 yıl
süreceği, bu yıllarda da Türkiye'nin sürekli ö-
denti yapacağı, bu hattın ekonomik bir yol ol-
madığı ve yeni bir borç batağından başka bir şey
ifade etmediği, ABD'nin bu hattı İran'dan geçir-
meyişinin nedeninin İran'ın güçlenmesini iste-
meyişiyse orantılı olduğu gibi bir çok plan akta-
rılmıyordu.

Ve ülkede halk kan ağlarken, hiçbir yaptı-
rım gücü olmayan, hiçbir yasal çerçevesi olma-
yan, hiçbir sözleşmeyi içermeyen, bağlayıcı ni-
teliği olmayan, toplantıya katılanların, toplantı-
da ne ifade ederlerse etsinler, arkalarını döndük-
lerinde istediğini yapabileceği bir zeminde ger-
çekleştirilen bu zirve Türkiye'nin 7 milyon dol-
lar gibi bir misafir ağırlama yükünden başka
hiçbir şey ifade etmeyerek sonlandı.

Ancak egemenlerin, halka anlayabilecek-
leri bir dilde, güçlü ülkelerden yardım almamız,
güçlü ülkelerin bizi geliştireceği yönlü propa-
gandaları televizyon ekranlarına ve gazete man-
şetlerine damgasını vurdu. Ezilen halklara bir
kez daha "biraz daha sabredin, biraz daha aç ka-
lın, biraz daha ölü, sesinizi çıkarmayın ve bek-
leyin, biz sizi kurtaracağız" mesajları verildi.
Oysa bu güçlü ülkelerin temsilcileri, ne göçük
altında kalan Kaynaşlı halkının "devlete teslim
ettiğimiz fındığın parasını alalım bari", ne de
"devlete artık güvenmiyoruz" çığlıklarını duy-

du.

Bütün bu olanlardan, halkların özgür geleceğinin, halk için savaşın varlığı ve halkın kendi gücünün farkına vararak savaşmasıyla mümkün olduğu apaçık ortada. Tüm dünya halklarının kurtuluşunun, emperyalist ülkelerin ve onların uşağı olan bizim gibi ülkelerin yöneticilerinin elinde olmadığı apaçık ortada. Bunların insanlığın insanca yaşaması için değil de, sadece bir avuç azınlık için çalıştıkları, bütün planlarını buna göre yaptıkları ortada.

Böyle bir cephe karşımızda dururken, yani başımızdaki güçlerde de bu dayatmadan etkilenme, teslim olma ağırlıkta. PKK'nin kan, barut kokuları içerisinde yaşayan Kürt halkını emperyalist ellere teslim edışı ortada. Bir devrimci gücün bütün bu düzenbazlıkları görebildiği halde, bu pay kapma dalaşında kendisine de bir pay çıkabileceğini umut etmesi, çıkarlarını ezilenlerden değil de, egemenlerden yana belirlemesi, tam da halkın bu zorbalığı kendi gücüyle değil de, güçlü olanlardan medet umarak yıkabileceği sonucuna varması söz konusu. Ve elbette bugün gerek emperyalist ülkelerin, gerekse Faşist TC'nin, bu teslim oluş karşısında kendi ideolojik duruşlarını nasıl da tavizsiz korudukları ve halkların mücadelecî yönünün törpülenişine aldıkları katkıdan dolayı nasıl zafer çığlıkları attıkları ortada.

Böyle bir dönemden geçerken, Partimiz TKP/ML'nin çizgisi de, yani bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır, halk savaşından başka bir kurtuluş yolu yoktur tavrı bir o kadar önemli, korunması ve yayılması gereken bir doğrudur. Verdiğimiz savaşın boyutu ve halkın desteğinin boyutu bizi yanıltmamalıdır. İnsanlığın kurtuluşu kimden beklenebilir? Halkların özgür geleceği kimden beklenebilir? Aslolan buna vereceğimiz yanıtın bizi götürdüğü yerdur. Büyük bir güç karşısında, yoktan var etmeyi bilerek, kendini feda ruhuyla donanmış bir parti, önderleriyle savaşçılarıyla kendini adayan bir parti! İşte ancak ve ancak insanlığın kurtuluşu böyle bir parti ve onun önderlik ettiği bir halk gücü olabilir. İçinde bulunduğumuz Kasım ayı, Komünist Önder Mehmet Demirdağ, Ümit Dinler, Ümit San, Duran Salman ve Dilek Konuk yoldaşların şehit düştüğü aydır. Ve bu kervana Cem

Ergüldü ve Barış Aslan yoldaşların da katıldığı bir aydır. Savaşın diğer cephesinde, boş hayallerle önmüze sunulurken, sahte vaatlerde bulunulurken, bu cephede gerçek bir direniş, gerçek bir ideolojik duruş, gerçek bir feda ruhu ve en önemlisi de gerçek bir HALK İÇİN varoluş söz konusudur. Parti önderliği, parti kadroları ve savaşçıları hiç ayırmıyız, halkı uyandırmanın, halkı kendi gücünün farkına vardırmanın ve savaşırmanın, insanlığın kurtuluşunun mücadelesini vererek canını ortaya koymaktadır. Böyle bir duruş, ne lüks bir hayat içerisinde kuru vaatler vermeye benzer, ne de bu hayat içerisinde halka verilen önemle kıyaslanabilir. Böyle bir duruş, insanlığın çıkarları için savaşımdır, sınıf savaşımdır. Ve bu savaş yükseltilmemez insanlık, egemenlerin kendileriyle böylesine ahlaksız bir biçimde dalga geçilişine mahkum edilecektir.

Bugün devrimin-devrimcilerin tarihin çöplüğüne atıldığı ve değişimi ancak ve ancak egemen güçlerin sağlayabileceği yönlü bir anlayış yayılmaya çalışılmakta, bunun yoğun mücadelesi verilmektedir. Bu ideolojik mücadelenin tam da kendisidir. Tarihsel dönem değişmiştir, ama değişim hiç de halkın lehine değildir, aksine dünya halklarının daha fazla piyonlaştırılması, daha fazla insan yerine konmayışı söz konusudur. Bu da, daha fazla cesaret, daha fazla feda ruhu, daha fazla ideolojik sağlamlık ve daha ciddi bir savaşın zorunluluğunun göstergesinden başka bir şey değildir. Egemenlerin yaptığı, tarihin dönen çarkına çomak sokma çabalarından başka bir şey değildir. Ve Demokratik Halk Devrimi ile birlikte gelecek halk iktidarı, insanlığın kurtuluşunun tek yoludur. Yönetenlerin, halk can mücadelesine düşmüşken dahi gösterdiği bu alaycı duruş onlardan ne bekleneceğinin apaçık göstergesi değil midir? Öyleyse gücümüz kendi kollarımızdadır. Tüm umutlarımız, tüm özlemlerimiz ve geleceğimiz kendi kollarımızdadır.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ (DKÖ'LER) NEDEN KİTLESELLEŞEMİYOR?

Yıllardır devrimci hareket içinde tartışılacağı bir sorun. Ancak bugüne kadar DKÖ'lere sağlıklılık bir işlerlik kazandırılmamıştır. Zaman zaman doğru şeyler söylene de bu sadece söylem düzeyinde kalmaktadır. Demek ki söylenenler yeterince özümselemiyor veya söylenenler doğru değildir. O halde durup yeniden düşünmek, kendimizi ve yöntemlerimizi sorgulamak zorundayız. DKÖ'lerin sınıf mücadelesindeki yerini ve önemini yeterince doğru bir tarzda ortaya koyuyor muyuz? Bu doğru siyasal yaklaşımı yaşama geçirmek için uygun yol ve yöntemleri tespit edip bunları yaşama geçirmek için ısrarlı mıyız? Siyasal tespitler yapmak, doğru düşünceler ortaya koymak yetmiyor. Bunların yaşama bütünleşmesidir önemli olan. Herkesin sorgulaması gereken esas yön bu olmalıdır. Çünkü bir düşünce yaşama geçmiyor ise o düşüncenin kendini yeniden üretmesi mümkün değildir. Yeniden üretilmeyen düşüncenin de sınıf mücadelesinde yeri olmaz. Onda ısrarlı olmanın da bir anlamı olsa gerek. Kitleleşememek... Bu sorun sadece DKÖ'lerin sorunu mu? Elbette değil. Genel olarak devrimci hareketin, özel olarak da Proletarya Partisi'nin en önemli sorunlarından. Ancak bu yazıda esas olarak DKÖ'lerdeki tıkanıklıklar üzerinde durmayı amaçlıyorum. Bu kapsamlı bir araştırmayı gerektirmekte. Ancak böyle bir yazının kapsamlı araştırmalara ve sorgulamalara kaynaklık edeceği inancındayım.

DKÖ'lerin ne olup ne olmadığı, işlevinin ne olması gerektiği, sınıf mücadelesindeki yeri, devrim öncesi ve sonrasındaki işlevine ilişkin pek çok şey tartışılırken, çoğunlukla sağdan sola, soldan sağa savrulmuşlar yaşadığını hepimiz biliyoruz. Kimine göre suya sabuna dokunmaması gerekir, kimine göre ise iktidarı yıkmak gerekir. Hangisi doğru? Bunların ikisi de yanlış. DKÖ'ler ne iktidarı yıkmak için ne de sosyal-kültürel faaliyet amacıyla kurulmuşlardır. Peki DKÖ'lerin sınıf mücadelesindeki yeri ne olmalıdır? Bugünkü mevcut sistemde yaşamak istemeyen milyonlarca yönetilenin, demokratik hak ve özgürlüklerini biraz daha geliştirmek, yeni kazanımlar elde etmek, bu kazanımları korumak, ezilen, sömürülen mil-

yonlara yönelen her türlü saldırının karşısında olmak ve bunlara karşı fiili tavırlar geliştirmek amacıyla kurulmuştur DKÖ'ler. Bu amaçla kurulan DKÖ'lerin somut talepleri; daha fazla demokrasi, daha fazla refah, daha fazla özgürlüktür. Her türlü baskıya, işkenceye, sömürüye, adaletsizliğe ve insanlık onuruna yönelen her türlü çirkefe karşı olmayı amaçlamıştır DKÖ'ler. Bu amaçla faşist devletin "yasal" sınırlamaları içinde kurulan DKÖ'ler objektif olarak ve iradi olarak da sisteme karşı mücadele içindedirler. Sistemin değişmesini ve sistemden kaynaklanan her türlü insanlık dışı uygulamanın ortadan kaldırılmasını amaçlamaktadır. Bu anlamıyla da Proletarya Partisi (PP) ile bir paralellik göstermektedir. PP direkt siyasal iktidarı hedefleyip buna uygun bir örgütlenme yaratırken, DKÖ'ler siyasal iktidarın uygulamalarına karşı mücadele etmekte ve bunların ortadan kaldırılmasını istemektedir. Bu amaçla kitleleri eğitmekte ve buna denk düşen örgütlenmeler oluşturmaktadır.

Ancak nihai hedef olarak PP'nin de, DKÖ'lerin de amacı bu sistemin ortadan kaldırılmasıdır. Kullandıkları yöntemler bakımından birbirlerinden ayrılırlar. Burada özellikle bilince çıkarılması gereken sorun şudur; PP ile DKÖ'ler aynı şeyler değildir. İşlevleri, yöntemleri, örgütlenme biçimleri, fiili tavır alışları farklılık göstermek zorundadır. Biz DKÖ'lerden hiçbir zaman bir siyasal partinin yerine getirmesi gereken görev ve sorumlulukları bekleyemeyiz. Diğer yanı sıra da DKÖ'lerin faaliyet alanını ve mücadeledeki işlevini sosyal-kültürel etkinliklere hapsedemeyiz.

DKÖ'ler en geniş kesimden halkımızın DEMOKRATİK kuruluşlarıdır. DKÖ'ler dar-grupların, halkımızın elit kesiminin, "sosyal-kültürel" faaliyet amaçlı birkaç insanın bir araya geldikleri sohbet ortamları değil, en geniş KİTLE kuruluşlarıdır. Adından da anlaşılacağı gibi, 1- DEMOKRATİK, 2- KİTLESEL özellikleri olmalıdır. Demokratik yönü olmayan bir oluşum kast haline gelmeye ve kitlelerden kopmaya mahkumdur. Kitlenin çıkarlarını ön planda tutmayan, uzun vadeli mücadele ve kazanımların bilincinde olmayan, DKÖ'leri sınıf mücadelesinin bir boyutu ola-

rak görmeyen anlayışlar demokratik olamazlar. Zira onları ilgilendiren tek şey; ya kişisel çıkarıdır veya dar-grupsal çıkarıdır. Böyle bir ortamda başka düşüncelere yaşam ve gelişme hakkı verilmez. Başka düşüncelere yaşam hakkı tanımayan bir anlayış nerede olursa olsun demokratik değildir. Anti-demokratik bir ortamda yeni düşüncelerin üretilmesi, zenginleştirilmesi ve varolan sorunların çözümünü mümkün değildir. İşte ülkemiz sınıf mücadelesinin araçları olan DKÖ'lerin tıkanmasının, işsizlik kalmasının, dar grup alanı haline gelmesinin, kitlelerin DKÖ'lere sahip çıkmamasının, DKÖ'lerin kitlelerle bütünleşememesinin, "sosyal-kültürel" amaçlı faaliyet kapsamının dışına çıkmamasının en önemli nedenlerinden biri DEMOKRATİK yönünün kavranamamasındadır. Diğer bir yönü ise şudur: DKÖ'lerin nasıl kitleleşecekleri üzerinde ciddi bir sorgulama ve yöntem arayışının olmamasıdır. Bir takım "sosyal-kültürel" faaliyetleri ön plana çıkararak bu anlayışın içinde boğulmalarıdır. DKÖ'lerin amaçlarından biri de kitleleri eğitmektir. Sosyal-kültürel faaliyet ise bu eğitimin bir parçasıdır. Bunun olması gerekir. Bunu yadsıyamayız. Ancak bu tür faaliyetler bir araçtır. Neyin aracıdır? Kitleyi eğitenin ve yeni tipte insan yaratmanın araçlarıdır. Kitleyi niçin eğitiyoruz? Mevcut sistemin sömürü ve zulüm mekanizmasının nasıl işlediğini, bu mekanizmadan hangi yöntemlerle kurtulabileceğimizi, bu sistemin yerine nasıl bir sistemin insanlığın kurtuluşunu sağlayacağını ve insanlığın kurtuluşu için hangi araçların gerekli olduğunu, bunun içinde kendi ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerini korumak, geliştirmek için bugün neler yapılması gerektiğini öğrenmesi için eğitiyoruz. Aynı zamanda bu kitleyi örgütlemek için eğitiyoruz. Eğitilmiş ve örgütlenmiş bir KİTLE... İşte DKÖ'lerdeki bu iki yan birlikte ele alınır. Ve her ikisinin önemi bilince çıkarılırsa burada gelişme olacaktır, burada kolektif üretkenlik olacaktır.

DKÖ'ler söz konusu kitleyi nasıl yaratacaktır? Elbette bu anlatımlarda olduğu gibi kolay olmayacaktır. Ancak başlanılamayacak, yaşama geçemeyecek bir hayal olmadığını da bilince çıkarmak gerekir. İnsan hedefledikten sonra elde edemeyeceği, yaratamayacağı hiçbir şey yoktur. Yeter ki sağlıklı ve doğru bir politika, bu politikayı somut hedeflere götüreceği doğru ve zengin yöntemler belirlensin. Bunun yanında sistemli ve ısrarlı bir çaba sarfetsin. Başarılar elde etmek ve he-

deflere varmak ancak böyle olur. Aksi durumda hiçbir şey... O halde biz kitleleşmeyi hedefliyorsak bunun nasıl mümkün olacağını somut olarak belirlemek zorundayız. Sonra bu kitlesel gücü hangi yöntemlerle nereye kanalize edeceğimizi de belirlemek zorundayız. Kanalize edeceğimiz kitleyi sıradanlıktan çıkarıp ona bir nitelik kazandırmakla görevliyiz. Bunu şimdiye kadar başarabilmiş söyleyemeyiz. Bu yöntemlerle devam edersek bundan sonra da başarmak mümkün değil. Öncelikle DKÖ'lerin kitleler üzerinde kabul görmüş bir OTORİTE haline gelmesini sağlamalıyız. Kitleleri eğiten, örgütleyen ve yöneten bir OTORİTE... Bunu yapabilmek için bugünkü DKÖ'lerin statükocu mantığını yıkmak, bunun yerine her kesimden kitlenin somut taleplerine sahip çıkan, bu doğrultuda politika ve çözümler üreten daha dinamik, daha aktif bir DKÖ anlayışını yaratmak gerekmektedir. Bunun yöntemleri araştırılıp bulunabilir. Bugüne dek DKÖ'lerin faaliyetine baktığımızda saz kursu, halk oyunları, tiyatro, gelir sağlamak için yapılan geceler vb. ile sınırlı olduğunu görürüz. Peki nerede kaldı, demokratik hak ve özgürlükler için mücadele? Peki nerede kaldı kitlelerin somut talepleri için mücadele? Kitlelerin somut talepleri yukarıdaki çeşitli kurslar mı? Nerede kaldı sömürü ve zulüm sisteme karşı kitlelerin eğitimi, örgütlenmesi ve yönlendirilmesi? Nerede baskıya, işkenceye, katliamlara ve insanlık onuruna yönelen her türlü çirkeflığe karşı tavır? DKÖ'lere baktığımızda bunu görmek mümkün değil. Elbette istisnalar vardır. Ya da zaman zaman tavırlar geliştiriliyor. Ancak bir anlayış olarak ortaya konulup mücadelesi verilmediği sürece fazlaca bir anlam ifade etmez. Demek ki bizim üzerinde durmamız ve kafa yormamız gereken tek tek şeyler değil, sorgulamamız gereken koskoca bir anlayış ve yöntemler sorunudur.

Herhangi bir oluşumun kitleleşebilmesi için her şeyden önce oluşumun kitleler içinde olması, kitlelere sistemli ve etkili yöntemlerle gitmesi ve kendini birçok yöntem kullanarak kitlelere kabul ettirmesi gerekir. Bunun olmadığı yerde kitleleşmek boş bir hayal olmaktan öteye gitmeyecektir. Bu anlamda da DKÖ'lerin kitleleşebilmesi için geniş kitlenin sorunlarına sahip çıkması ve sürekli geniş kitlelere yönelik etkinlikler sürdürmesi gerekir. Bu etkinliklerin yaratacağı etkiyi hesaplayıp örgütleyecek mekanizmalara sahip olmak zorunda DKÖ'ler. Eger bu mekanizma-

lar yok ise etkilenen kitle yine dışarda kalacaktır. Sözelimi, herhangi bir semtteki DKÖ'nün o semtteki bir etkinliği eğer aynı DKÖ tarafından sistemleştirilmez ve etkileri örgütlenip amaçları doğrultusunda kanalize edilmezse bu DKÖ'nün verimli olduğunu ve ondan ürün aldığımızı söylemek olanaksız olur. Burada DKÖ'yü bir meyve ağacına benzetebiliriz. Ondandır meyve aldığımız sürece o bir meyve ağacı olarak adlandırılabilir. Aksi halde meyve ağacı değil, herhangi bir ağaçtır. Verimsiz, yararsız ve sadece bir odun. DKÖ'ler meyve vermek zorunda. Bunun vereceği meyve ise örgütlenmiş KİTLE'dir. Kitle hiçbir zaman kendiliğinden bilinçlenmez, kendiliğinden örgütlenmez ve kendiliğinden devrimci mücadele perspektifiyle ayaklanmaz. Ekonomik-demokratik çıkarları için ayaklansa da bu bilinçli ve iktidar hedefli değildir. Tamamen kendiliğindedir. Oysa ML'lerin görevi kitleleri kendiliğindencilikten kurtarıp, örgütlü iradi bir mücadeleye seferber etmektir. Bundandır ki bizler kitlelerin gelip DKÖ'lere veya benzer örgütlenmelere kendiliğinden katılmasını bekleyemeyiz. Bizler kitlelere gideceğiz, sistemin insanlık dışı uygulamalarını, sömürü ve zulmünü çeşitli yöntemler kullanarak anlatacağız, anlatmakla yetinmeyip nasıl kurtulması gerektiğini, bunun için nasıl örgütlenip mücadele etmesi gerektiğini anlatacağız ve kitleleri ikna ederek kendi bünyemizde örgütleyeceğiz. İşte kiteselleşme, işte örgütlenme, işte DKÖ'lerin yüzbinleri kucaklamasının yolu. Bunun için DKÖ'lerdeki faaliyeti sürekli en geniş kitleye yönelik yapılmalı. DKÖ binasının dışına taşınmalı. Semtlere, mahalli birimlere, fabrikalara, okullara, köylere taşınmalıdır. Sosyal-kültürel etkinlikler kitlelere gitmenin, onları eğitmenin, onlarla kucaklaşmanın ve harekete geçirmenin bir aracı olarak kullanılmalıdır. Bir semtteki DKÖ kendi alanının ve amaçlarının kapsamındaki kitlenin tüm özelliklerini bilmeli ve buraların somut taleplerini belirleyerek, bunları sürekli kampanyalar halinde organize ederek söz konusu kitleye götürmelidir. Buralardaki kitleyi kendi bünyesine çekebileceği gibi evlerde, kahvelerde, düğün salonlarında, açık havada, piknikte vb. yerlerde sürekli toplamalı, sorunlarını onlarla birlikte tartışmalı, çözüm yollarını aramalı ve bulunan çözümler yine söz konusu kitlenin en geniş katılımıyla yaşama geçirilmelidir. Somut ve güncel talepler, sorunlar belirlenmeli, bunlar için panel, seminer, çeşitli toplantı-

lar, yayın, eğitim çalışmaları, geceler, gösteriler vb. örgütlenip sistemli hale getirilmelidir. Bu yöntemlerle hem kitleyle bütünleşmiş, hem de kitlelerin kendi sorunlarına sahip çıkma bilincini geliştirmiş oluruz. Kitlelerden kopukluğun giderilmesi ve kitlelerin harekete geçmesi ancak bu ve benzer yöntemlerle ortadan kaldırılır. Aksi durumda aradan yüz yıl geçse de bizler hala neden kiteselleşemediğimizi tartışır dururuz.

DKÖ'ler bünyesindeki her insan DKÖ'lerin amacı doğrultusunda örgütlenmeli ve görevlendirilmelidir. DKÖ'lerdeki aylıklığa, boşboğazlığa böyle son verilebilir. Her semti, her mahalleyi örgütleyen, ev ev dolaşan, düzünün teşhirini yapan, kitlelerin sorunlarını dinleyen, tespit eden, devrimin propagandasını yapan birimler oluşturulmalıdır. Böylelikle alan kapsamında gidilmemiş kitle bırakılmaz. Aynı zamanda DKÖ'lerdeki halktan kopukluk ortadan kalkmış ve hem bireylerin, hem de DKÖ'lerin üretkenliğe kavuşması sağlanmış olacaktır. DKÖ'ler kitleleri hangi temel sorunlar etrafında örgütlemelidir? Neyin propagandasını veya neyin anti-propagandasını yapmalıdır? Bunlar önemlidir. Bunun için DKÖ'ler kendi içinde sürekli programlar üretmeli ve bu konuda kendi elemanlarını eğiterek yetiştirmelidir. Kitleler üzerinde olumsuz etki bırakan bireyler ve yönetimler denetlenerek ortadan kaldırılmalıdır. DKÖ'ler örgütledikleri kitleleri sadece ekonomik-demokratik çerçevede tutmamalı, onları hızla devrimcileştirmelidir. Mevcut sistemin işleyişinden kaynaklanan, insanlık onuruna yönelik her bir konu, her bir uygulama sığınağı sığınağına işlenmeli ve bunun gerçek yüzü kitlelere gösterilmelidir. Sözelimi iktidarın eğitim, sağlık, maliye, yönetim, iç ve dış politikalar, tarım, enerji, sanayi, ticaret vb. genel politikalarının yanı sıra insanların yaşama güvencesi, işsizlik, yokluk, yoksulluk, kadın-aile, sevgi, aşk vb. politikalarının da her biri bizler açısından ele alınması ve işlenerek kitlelere götürülmesi gereken politikalar. Kısacası faşist devletin her türlü uygulamasına karşı çıkmak ve kitleleri bu yönde bilinçlendirerek örgütlemekle görevli olmalıyız.

DKÖ'ler yerel yönetim birimleri olmalıdır. Buldukları alanlar kapsamında kitlelerin sorunlarını ele alıp çözmek için çözümler ürettiği gibi; DKÖ'ler alanlarının yönetici kuruluşları olmalıdır. Kitleyi eğitmeli, yönlendirmeli ve YÖNETMELİDİR. Zira bugünkü DKÖ'ler gelecekteki

Yeni toplumun yerel yönetim organlarıdır. Bugünkü nüveleridir. Kitle yeni topluma göre eğitilirken tüm sorunları da yeni toplum bilinciyle ele alınmalı, her şeyi planlı ve programlı bir hale getirme anlayışı geliştirilmelidir. Bu anlayışın en geniş kitle içinde yaşam bulması için, kolektif bir yönetim anlayışının yerleşmesi için kitlelerin içinde yer alacakları en alt yerleşim birimine kadar demokratik bir mekanizmanın yaratılması zorunludur. Bu mekanizma öylesine işletilmelidir ki en ufak bir sorunu dahi büyük bir titizlik içinde ve halkın çıkarları göz önünde bulundurularak çözebilirsin. Çözdükçe geniş kitleye güven verebilirsin. Haksızlıklar, adaletsizlikler karşısındaki bu tutumlar kitlelerin güvenini kazanacak, böylelikle devrimci düşünce ve onun örgütleri bir otorite haline gelmeyi başaracaktır. Burjuva adaletinin yerine halkın devrimci adaleti kitleler tarafından kabul görür hale getirilmelidir. Bu kısa vadenin sorunu değil elbet. Ancak DKÖ'ler bu perspektif doğrultusunda çalışmalı ve örgütlülüklerini buna göre yaratmalıdır. Burada şöyle bir anlayış geliştirse bu bizi yanlışlığa götürür: "DKÖ'ler her şeydir. Her şeyi çözer." Hayır. Böyle bir anlayışa sahip olmamalıyız. DKÖ'ler yalnız başına hiçbir şeyi çözemezler. Onlar tüm bunları halkın örgütlü kesimini bir güç haline getirerek ve kitleleri seferber ederek çözebilirler.

DKÖ'lerin PP ile ilişkileri konusunda daha açık ve net olmak zorundayız. DKÖ'ler siyasal örgütlenmeler değildir. Siyasal yönelimlerinin olması onun siyasal örgütlenme olduğu anlamına gelmez. PP'nin yan kuruluşları değildir DKÖ'ler. Ancak PP'nin siyasal yöneliminden kopuk veya uzakta değildir. Aksine siyasal yönelimde bir paralellik söz konusudur. Bu paralellik siyasi iktidara yöneliktir, nihai amaca yöneliktir. Farklılık yöntemlerdedir. Farklılık taktiklerdedir. Farklılık örgütlenme biçimlerindedir. İşte DKÖ'lerin PP'den farklılığı ve DKÖ'lerin bağımsız örgütler oldukları esprisi burdan gelir. Bu bağımsızlık hiçbir zaman siyasal ve ideolojik değildir. Bağımsızlık DKÖ'lerin iç örgütlenmesinde ve kullandığı yöntemlerdedir. Bu yönüyle DKÖ'ler "bağımsız" ve özektirler. Ancak sınıf mücadelesinde DKÖ'ler PP'nin siyasal yönelimine, burjuva ideolojisine karşı proletarya ideolojisine bağlıdır. DKÖ'lerin "bağımsız" olduğu hikayesi burjuva reformistlerinin sınıf çıkarları için uydurdukları bir düşüncedir. Sınıflı

toplumlarda her kurum, her kuruluş, her birey, her siyasal yapılanma mutlaka bir sınıfa bağlıdır ve mutlaka bir sınıfa hizmet etmektedir. Ya proletaryaya ya da burjuvaziye. Sınıflar üstü DKÖ'ler olmaz. Ayrıca DKÖ'ler proletaryanın kurtuluşu mücadelesinde kitleleri örgütlemenin bir aracı olarak yaratılmışlardır. Dolayısıyla DKÖ'lerin PP'den bağımsız olmaları düşünülemez. Bağımsızlık örgütsel düzlemdedir. Diğer yanıyla DKÖ'ler PP'nin kitleler içindeki nefes borularıdır. PP; DKÖ'lerde çalışarak ve DKÖ'leri siyasal olarak yönlendirerek kendi düşüncelerini en geniş kitlelere taşımayı amaçlar. Kitlelere ulaşmanın, onları yönetmenin bir aracı olarak PP, DKÖ'leri yönlendirir. Ancak bu şu anlama gelmemelidir: Tüm DKÖ yöneticilerinin veya üyelerinin PP'nin elemanları olması gerekmiyor. Önemli olan doğru düşünceler ışığında proletaryanın çıkarları için mücadele ediliyor mu? Elbette PP, herhangi bir alanda örgütlenmiş, kitlelerle bütünleşmiş, burada da DKÖ'ler varsa ve bu DKÖ'lerde PP'nin militanları mevcutsa doğal olarak yöneticiler de onlar olacaktır. Ayrıca her alanda PP'nin militanları kitleleri yönetecek, yönlendirecek kurum ve kuruluşlarda mutlaka olmalıdır. Kendileri olamıyorsa bile doğru düşünceler ışığında yönlendirebileceği insanlar mutlaka olmalıdır. Çünkü DKÖ'leri en doğru işlevlere kavuşturacak, sınıf mücadelesinde verimli hale getirecek düşünce proletarya düşüncesi ve bu düşüncenin sahipleri olan PP'nin militanlarıdır. Ancak burada şöyle bir saplantıya dikkat çekmek de yararlı olacaktır. Ne olursa olsun mutlaka PP'nin militanları olmalı şeklinde dayatmalardan kaçınmak gerekir. Diğer düşüncelerle (yanlış da olsa) bir arada yaşamasını, diğer düşüncelerle birlikte mücadele etmesini öğrenmek zorundayız. Onların yanlış yöntemlerini ve yanlış siyasal anlayışlarını ortadan kaldırmanın yolu bundan geçer. O düşüncelerle, düşünce sahipleriyle uğraşacağımıza, gücümüzü buna çarçur edeceğimize siyasal iktidarla uğraşmak ve ona karşı taktikler geliştirmek zorundayız. Dar-grup çıkarı sınıf mücadelesinin ve devrimcilerin en ilkel, en acımasız düşmanıdır. Bunu yıkmak ve ortadan kaldırmak için mücadele gerekiyor. Bu mücadele de PP'nin omuzlarındadır. Bunu savsaklamak gerekir.

PP esas olarak DKÖ'leri kitlelere ulaşmanın ve düşüncelerini kitleleseltirmenin bir aracı olarak kullanır. Bunu da DKÖ'ler içindeki militanla-

rı aracılığıyla yapar. DKÖ'ler içinde Parti militanlarının görevi Parti siyasetini en geniş kitlelere taşımaktır. Ancak bunu taşımak için alana özgün yöntemler belirlemeli ve bu yöntemleri kullanmalıdır. Aksi durumda fazla başarılı olamaz. Direkt politik istemlerle değil, politik istemleri ekonomik-demokratik istemlerle yapmalıdır. Süreç içinde açık kimliğini koyabilmenin zeminini de yaratmalıdır. PP'nin DKÖ'lerdeki militanları ilişki kurdukları kitleler içinde ön plana çıkardıkları insanları örgütleyerek PP'nin militanları haline getirmelidirler. Buna uygun yöntemler belirleyerek bu insanları PP'nin militan ve mücadeleci ruhuyla donatmalıdır. Onları mücadelenin en sıcak alanlarına çekmeyi hedeflemelidirler. PP'nin DKÖ'ler içindeki birim veya komiteleri tam anlamıyla PP'ye militan üreten birer fabrika görevini yüklenmelidirler. Zira, PP devrimi kitlelerle yapacaktır. Kitlelerin olmadığı yerde militan yetişemez, militan yetişmeyince PP güçlenip savaşmaz. Bu bilinç ve sorumlulukla hareket edildiğinde toplumun her kesiminde yüzbinlerce insanı örgütlemek ve militan mücadelede seferber etmek fazlaca zor olmayacaktır.

DKÖ'lerin mevcut tikanıklığı aşması için bugünkü statükocu ve dar yapılanmaların kırılması gerektiğinin bilincinde olmak gerekir. Ayrıca işçi kapanıklık aşılıp dışa dönük, kitlenin bulunduğu her alana dönük faaliyetler belirlenmeli ve bunları yaygın-sistemli bir çabayla yaşama geçirmelidir. Bunun yanı sıra DKÖ'lerin aşağıdaki sorunlarda kendilerini netleştirip somut politikalar üretmesi gerekiyor: 1- DKÖ'lerin sınıf mücadelesindeki önemi ve işlevi, 2- DKÖ'lerin devrim öncesi ve sonrası yükleneceği misyon ve alacağı biçimler, 3- DKÖ'lerin demokratik ve kitleleşme yönünün kavranması, 4- DKÖ'lerin dar-grupçu anlayışlardan kurtarılması ve korunması, 5- DKÖ'lerin reformist ve sınıf işbirlikçi anlayışlara karşı korunması, 6- DKÖ'lerin resmi ve sivil faşist güçlere karşı korunması ve mücadelesinin biçimi, 7- DKÖ'lerin halkla bütünleşmesi, 8- DKÖ'lerin kitle içindeki örgütlenme biçimlerinin yaratılması, 9- DKÖ'lerin halkı yönetmede devrimci bir otorite haline getirilmesi, 10- DKÖ'lerin gelecekteki siyasal iktidarın yerel yönetim organları olduğu bilincinin yerleştirilmesi, 11- DKÖ'ler sömürü ve zulüm düzeninin her türlü insanlık dışı uygulamasına karşı tavır almalı ve bunu en geniş kitleler içinde teşhir etmeli, 12- Bugünkü faşist

iktidarın her türlü işkence, katliam ve insanlık dışı yaşam koşullarına karşı mücadele etmeli ve kitleleri eğiterek harekete geçirmelidir, 13- DKÖ'ler sınıf mücadelesinin birer aracıdır, 14- DKÖ'ler PP'nin siyasal ve ideolojik yöneliminden bağımsız değildir, 15- DKÖ'lerin bağımsızlığı örgütsel düzlemde ve mücadele yöntemlerindedir, 16- DKÖ'ler PP'nin kitleler içindeki nefes borularıdır, 17- PP DKÖ'lere nihai hedefleri doğrultusunda yol gösterir, önderlik eder, 18- DKÖ'ler içindeki PP'nin örgütleri militan üreten birer fabrika işlevini yüklenmelidir, 19- DKÖ'ler işçi sınıfının ve diğer toplumsal kesimlerin örgütlü temsilcileriyle ortak mücadele platformu oluşturmalıdır, 20- DKÖ'ler öğrenci dernekleri ve öğrenci mücadelesine sahip çıkmalı, destek vermelidir, 21- DKÖ'ler işçi sınıfının sorunlarına sahip çıkmaya, işçi sınıfının mücadelesine destek vermeye, ortak mücadeleler geliştirmeye özel önem vermelidir, 22- DKÖ'ler grevler, işgaller, boykotlar vb. mücadelelerde aktif rol almalıdır, 23- DKÖ'ler devrimci-demokrat insanların göz altına alınması, tutuklanması, işkence yapılmasına karşı aktif politikalar geliştirmeli ve kitleleri harekete geçirecek geniş kamuoyu yaratmalıdır, 24- DKÖ'ler devrimci-demokrat insanların nerede ve nasıl olursa olsun katledilmesine karşı kamuoyunu uyanık tutmalı ve bunların cenazelerine, ailelerine sahip çıkmalıdır, 25- DKÖ'ler her türlü din, dil, ırk, cinsiyet vb. ayrımlarına karşı çıkmalı, bu ayrımlardan dolayı hak-sızlıklara uğrayanlara sahip çıkmalıdır, 26- DKÖ'ler Kürt halkı üzerinde oynanan oyunlara, yapılan katliamlara karşı aktif mücadele etmelidir, 27- DKÖ'ler ülkede ve dünyadaki tüm emperyalist işgal ve katliamlara karşı mücadele etmelidir, 28- DKÖ'ler Kürt halkıyla dayanışma içinde olmalı, faşist devletin Kürt ve Türk halkını karşı karşıya getirme oyununu boşa çıkarmalıdır.

İşte DKÖ'ler bu genel yönelimler içinde olmalı ve buna denk düşen oluşumlara giderek sınıf mücadelesindeki misyonuna uygun bir çizgi oluşturmalıdır. DKÖ'leri devrimcileştirir çizgi budur. DKÖ'leri PP'nin siyasal hattında paralelleştiren çizgi budur. DKÖ'leri statükoculuktan kurtarıp kitlelerle bütünleştirecek olan da budur. Bunları daha kapsamlı sorgulamalı ve netleştirmeliyiz.

PROLETARYANIN, MLM PARTİNİN GÖZÜNDEN GENÇLİĞE BAKIŞI VE HALK GENÇLİĞİNİN GELECEKLE BULUŞMA KAVGASI OLARAK SİYASALLAŞTIRILMASI-ÖRGÜTLENMESİ VE SAVAŞMASI ÜZERİNE (V)

Okulda şu ya da bu ihtiyacını, talebini, isteğini dile getiren öğrencinin önüne içerde sivil faşist, kapıda polis çıkarılır, dövülür, sürülür, karakola taşınır, işkence edilir, "terörist", "bölücü", "provokatör"... diye cezaevine yollanır, okuldan uzaklaştırılır. Ve kalanlara şu mesaj verilir; ya köle ya da böyle muamele!

Köylü hak ister, tohum ister, teşvik ister, destek ister, ya da ürününe, üretme haysiyetine, emeğine uygun bir fiyat ister; tekele, kooperatife, fabrikaya, tüccara verdiği malın parasını ister... karşısında jandarma görür, yolu cemselerle, birliklerle kesilir. "Yürümek yasak" ve "direnmek suç" denir...

Denizinin, gölünün, ırmağının, içecek suyunun, doğal bitki ve orman örtüsünün/yapısının kirlenmesine, bozulmasına, zehirlenmesine... karşı çıkanın karşısına tıpkı Gökova'da, Bergama'da, Fırtına Vadisi'ndeki gibi jandarma ya da polis çıkarılır. "Yürümezsiniz", "bağıramazsınız", "karşı çıkamazsınız"... denir, ısrar dayaktır, dipçiktir, yerde sürüklenmek, karakollara taşınmaktır. Ve hatta tıpkı İzmir'de şu küçücük çocukların sokaktaki danslarının "PKK propagandası" iddiasıyla karakolda sonuçlanması gibi.

Kıscası ruhuna kadar, ayak başparmağından göz, kulak ve ağzına kadar çürümüş, yaşadığımız ülkemizi, yurdumuzu coğrafyası da dahil olmak üzere emeğini, düşünce üretkenliğini, insan zenginliğini yalan, uyuşturucu, sömürü ve hırsızlıkla, insanın tüm yüce vasıflarına yabancılaştırılmış olarak kirlatildiği, çürütüldüğü fakat bu ağır çürümeyi kokusuyla birlikte ortadan kaldırmak isteyen herkesin karşısına, önüne, üstüne tepeden tırnağa silahlandırılmış bir ordu-polis ve faşist milisle gidildiği yerde; bu duruma en önce, en atak ve örgütlü tavır koyma sorumluluğu, acil bir tarihi görev olarak, işçi, köylü, emekçi gençliğe düşmektedir.

Tarihe baktığımızda da, toplumumuza baktığımızda da tarih akışının, toplumsal aktivitenin böyle akıp biçimlendiğini rahatlıkla görebiliriz. Bu yasa gereğidir, ki ülkemizde tüm devrimci grupların parti-örgüt bileşenleri de dahil olmak üzere, partimiz TKP/ML'nin kendisi de genç komünistlerin kurduğu bir partidir. Kaypakaya 24 yaşında katledilmiştir. TİKKO'nun ilk komutanı Ali Haydar Yıldız böyledir. Meral Yakar, A. Muharrem Çiçek, Atilla Özkan, Zeki Şerit, Cemil Oka, İsmail Hanoğlu böylediler ve hepsi de partinin hem siyasi, hem askeri kadrolarıdır.

Öte yandan THKP-C'nin tüm kadroları, Kızıldere şehitleri, THKO'nun tüm kadroları böyledir... Ama öte yandan bir kıyaslama yaptığımızda düzen partileri, bürokrasi ve devlet kadroları, general ve polis şefleri, faşist milis örgütlülüğünün yöneticileri, başbuğları... tümü, altında, neredeyse seyyar tuvaletle dolaşacak kadar suratları çürümüş, beneklerle dolmuş kadar, sadece ideolojik ve düşünsel olarak değil, bedensel olarak da yaşlı ve düşkündürler. İşte bunlar gençliği "temsil" etmektedirler. Her gün gençliğin gelecek, umut, kıymet olduğunu söylerler ama gençliğin ağzından çıkan sözlere bile tahammül etmezler. Bu kaba kıyaslama bile, bir kuşak olarak yaş devresi olarak işçi-köylü, emekçi gençliğin gerçek temsilinin nerede kendisini ifade ettiğini, edebileceğini görmemizi kolaylaştıracak bir olgudur.

Peki buraya kadar yaşamın içinden özetlenen bu olgulardan işçi-emekçi, aydın gençlik için ne çıkar? Cevabımız gayet gerçekçi, bilimsel ve nettir: Gençliğin geleceğinin devrim olduğu çıkar.

Gençliğin geleceği devrimdir. Ki zaten gençlik, bir doğal gelişim, doğal evre ve hayat basamağı olarak zaten başı başına insanlık ailesinin "devrimci" evresini temsil eder. Şu çok açık ki, eğer insanlığın sürekli gençlik denen bir tepe doruğu olmasaydı, insanın bir sosyal, siyasi, iktisadi varlık olarak bugüne taşınması olanaksız olurdu. Tıpkı doğanın ilkbaharlarının olmaması durumunda doğadaki yaşam sürekliliğinin biterek bir toz küresine dönüşünün kaçınılmazlığı gibi gençlik de insanlık ailesinin sürekli, süregelen olan bir mevsimi olarak insanlığın devasa bünyesindeki ilerleme ve dönüş motoru olmuştur. Ne var ki, doğanın tüm mevsimleri gibi, onu sürekli döne döne üreten ilkbahar mevsimi de bir belleğe, bir iradeye, bir bilince sahip değilken, insanlığın tüm kuşakları ve bireyleri bir belleğe, bir iradeye, bir bilince sahiptir. Ve sınıflıdır, önemli ayrım budur. Mevsimler bazen birbirinin yerine erken geçişler ve erken gidişler gösterebilirler de, bu ancak olumsuz bir gidişati simgeler. İnsanlık doğasının ilkbaharı gençlik, insanlığı zamanından geç değil, ama tam zamanında çiçeksi güzellige ve taşkın bir mutluluğa erdirmiş olabilir. Çünkü onda tarih belleği, yorumlama bilinci ve değiştirme iradesi vardır. Bir çiçek koparılabılır, çiçek buna direnmez. Çünkü çiçek iradesiz, onu koparan iradedir. Hatta daha dikkatli davranışımızda, insana karşı yeterli bir irade olmamış olsa da, kendi doğallığındaki baş-

ka şeylere (örneğin otobur hayvanlara) karşı bir direnme, iradi bir engelleme olarak çiçekte dahi -örneğin kimi bitkilerde diken, zehir olması- bir doğal "irade", doğal savunma özellikleri taşırlar. Ama kendi soyunun çiçekleri olarak gençlik, hem bir kuşak olarak kendi yaşamını, düşünce, yapma eyleminin sınırlanmasına karşı durabilir ve hem de tarihi, toplumsal ve sınıfsal sorumluluklarını icra eden herhangi bir genç insanın sınırlanmasına, ezilmesine, hele hele yaşamdan koparılıp alınmasına kesin bir kararlılıkla tutum takınabilir; savunma geliştirebilir ve tüm bir mevsimi ayaklandırmak insanlığı kardeşlik ve refahın gütrül gütrül aktığı bir sürece doğru yönlendirebilir. Çünkü gençliğin iradesi vardır. Bilinç ve beden diriliği vardır ve hareket ve enerji kuvveti vardır. Tüm bu potansiyelini işlevlendirmesi için ihtiyaç duyacağı tek şey, gerçeğin farkında olmak ve geleceği tayin etmede en meşru zeminin kendi ayakları altında bulunduğunu bilince çıkarmasıdır.

Gençlik gelecektir! Peki gelecek nedir?

Gelecek bugünün reddedendir. Ki geleceğin gelecek olması için bugünü reddetmesi anlamında bir geçmişe sahip olması gerekmektedir. Zira geçmiş eskidir. Yararsız, cansız ve ölmüş olandır. Geçmiş zamanda var olsa dahi, bulunulan zamanda var olan her şey ya bugün henüz yararlıdır ya da yarının sahiplerinin hükümünü beklemektedir. Elektrik geçmişte vardı, ekme, şeker, kumaş, tütün, orak-çekiç geçmişte vardı. Fakat bugün de var, çünkü insan yaşamının temel gereksinimi olmaya devam ediyorlar. Ama bizim irdelemekte olduğumuz şey sosyal-iktisadi yapıdır. Bu anlamda baktığımızda, örneğin oranın damgasını vurduğu iktisadi ve siyasi yapı tek başına vardır. İşte bunun gibi, sınıf mücadelesi sürecinde bugün ve yarın kıyaslaması; geçmiş gelecek kıyaslaması esas olarak çürümüş bir siyasi sistemle, onun yıkıntıları üzerinde kurulması ihtiyaç olmuş yeni bir sistem kıyaslamasıdır. Gençliğin gelecek olması, ezilen ve sömürülen sınıfların kurtuluş umudunu kendi genç kuşağında görmesinden ileri gelmeyi ifade eder. Bugün, bugünün gençliğinin değildir. Bugün, dün genç olanların ve fakat bugün yaşlanmış olanların şekillendirdiği bir statüdür. Yarın da yarının gençliğinin değil, eğer bugünü yarın için değiştirmeyi başarmışsa bugünün gençliğininidir. Ve yarın da bugünün gençliğinin yaşlanması gibi "yaşlı" olacaktır. Tarihin engelsiz, doğru ve özgür akışı her tarih evredeki gençliğin herhangi bir sınırlama kabul etmeksizin düşünsel, kültürel, bilimsel ve iktisadi olarak kendi gerçekliğine denk düşen ihtiyaçlarla bezenmiş olarak tarihi içinde buldukları süreci kendi yaşamlarına denk düşecek şekilde düzenlemektir. Gençliğin kendi umudunu ve yaşamasını eskide bulması, eskinin devamında bulması, doğal

olarak da, bilimsel olarak da mümkün değildir. Gerici egemen sınıflarca bu statü, sadece zor ve aldatmayla genç kuşaklara dayatılır. Ancak bu yolla, eski yeniye dayatılır. Ve bu dahi ancak bir süreliğinedir.

Sözgelimi bugün gençlik gelecektir diyen sistemin yaptığı şey; üniversitelerde gençliğe YÖK'ü ve polis dayatımı dayatmaktır. Daha aşağı kademelere (orta-lise) ihbarcılığı, dayatığı, ezberci, mekanik ve dini eğitimi dayatmaktadır. 10-18 yaş arası milyonlarca çocuğa şehirde dilencililiği, simitçiliği, boyacılığı, sokak çocukluğunu ve açlığı dayatmaktadır. Yani, ancak karnını doyurmaya, çüründürecek şekilde "yaşamını" harcatmaktadır. Kürdistan başta olmak üzere milyonlarca çocuğa okulsuzluğu, alfabetizliği ve yetim kalmayı dayatmıştır. Tüm bir topluma ideolojik olarak, din ve Kemalizm arasında seçime zorlanmakta, siyasi olarak polis ve jandarma zulmünü ve kıyımasını; kültürel olarak faşist-feodal kültürü; kişilik şekillenmesinde Ramboyu, ahlakta playboyu, müzikte seks motifli popu... ruhta arabeski, kimlikte ırkçılığı ve şovenizmi, umutta "bekle sen de köseyi dönersin bir gün" diyerek esrar, eroin ve seks pazarında ya meta ya da mafya elemanı olmayı özendirir... Peki böyle bir genç nesil geleceği kurabilir mi? Hayır, bu olsa olsa geleceği kazanmaktan alıkonulmaktır. Bu şekillenme asla geleceği düşünmeyecek, özlemeyecek, istemeyecek ve onun için birleşip savaşmayacak bir çürümeye ve kırılmadır. Tıpkı dolu yemiş tomurcukların asla çiçek ve yaprak açmaması gibi.

Genç kuşaklar açısından, faşist patron-ağa devletinin öteden beri yarattığı budur. Bugünün manzarası budur. Ancak her şeye rağmen gençliğin yaşam nabzını arttıran parti ve gerilladır. Gençlik geleceğe 69 gün Ölüm Orucu'na yatan ve onlarca şehit veren Ölüm Orucu direnişisi yüzlerce genç devrimci tutsağın onurlu tavrındaki gibi özgürlüğe acıktırılmıştır. Bir farkla ki, Ölüm Oruçları ilkeli idi. Ya talep ettikleri tutsaklık koşullarına denk düşebilen insani yaşam koşullarını yaratmak ya da ölüm dediler ve zaferi böyle direttiler, kazandılar. Ancak ülke gençliğinin ezici bir çoğunluğu, egemen sınıfların muazzam yarıltıcı atmosferi içinde soysuzlaştırma ve yabancılaştırma planlayıcıları önlerine neyi getiriyorsa, onu yemekte. Dolayısıyla derin bir kimlik ve kişilik bunalımına sokulmaktadır. Faşist devlet onlar için sürekli bir uyuturucu üretmekte ve her geçen zamanda bir öncekilere göre bu çürümenin dozajını ve şiddetini arttırmaktadır.

Devam edecek...

Barış ASLAN ve Cem ERGÜLDÜ

KASIM-ARALIK ŞEHİTLERİ

ZÜLFİKAR URALÇIN
NAKİ GÖK
AZİZ GÖZETMEN
VELİ KARASU
EŞREF ŞAHLAR
İSA DEMİRBAŞ
ŞENOL ÖZTÜRK
MUSTAFA SARITAŞ
ALİ KEPES
RACİ YILMAZ
İBRAHİM KIR
SEDAT ÖZKARADAĞ
DOĞAN ERDEM
İBRAHİM POLAT
HÜSEYİN TOSUN
ÜNAL KÜÇÜKBAYRAK
MEHMET KEMAL YILMAZ

ALİ RIZA BOYOĞLU
ZEKİ UYGUN
RIZA SÖKMEN
KAMİLE ÖZTÜRK
TİMUR DEMİR
BESİME DOĞAN
CELAL USTA
FAZLI KAYA
PERİHAN ÇOLAK
SÜLEYMAN KÖR
TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU
FEVZİ KOÇ
BEKİR KÜRŞAT ÖAY
DENİZ SOM
MUSTAFA ASLAN
NURAY LAÇO
HALİL LAÇO

ŞEHİTLERİMİZ;

İNANÇ VE KARARLILIĞIMIZIN ANITI,
ZAFERİMİZİN TEMİNATI, ONURUMUZDUR.

HESAPLARINI SORACAK,

KAVGALARINI DEVRİMLE TAÇLANDIRACAĞIZ!